

На всички прѣдложени въпроси Кинка сама си отговаряла.

— Забѣлѣжете, — тя поясни на своитѣ кукли, — че у всѣки единъ прѣдметъ може да има по нѣколко признаци, или бѣлѣзи, напримѣръ, масата може да бѣде: дървена, мраморна, чугунена; по боя може да бѣде: чърна, чървена, бѣла, пенелява; по видѣтъ : дълга, околчеста (крѣгла), четвероугълна, продълговата, лѣскава, грозна.

Кинка повторила почти всичко онова, което научила този денъ въ училището отъ учителката.

Куклитѣ сѣ прилежни ученици. Тѣ внимателно слушали Кинка и, като че още имъ се щѣло да учѣтъ. Но Кинка сама забѣлѣжила, че урока е свършенъ.

— Сега, мои мили кукли, — рекла тя, — идѣте да играете. А утрѣ пакъ ще се заловимъ за учение . . .

Малкия Богомилчо.

Още когато се родилъ малкия Богомилчо, умрѣла майка му. Слабо сираче, зеръ би останѣло живо, ако не бѣ го взелъ стария му дѣдо? И дѣда му билъ слабъ, ала често се срѣща изъ живота слабъ да брани слабия.

Богомилчо, като нѣмалъ майка, дошла го коза, тѣй щото той станѣлъ побратимъ по млѣко съ малкитѣ яренца. А до когато неговитѣ побратими — яренцата — сѣ тичали по брѣговетѣ, той трѣбвало, понеже не билъ още заякнѣлъ, да лежи въ малка люлчица и да маха съ рѣцѣ, да се радва, щомъ види дѣда си. Когато доближавалъ до ста-